

helt åbenbare formål at give de grupper af unge, som af mange forskellige årsager har haft svært ved at komme i gang med en uddannelse, en reel chance, et reelt tilbud. Og det er jo netop, som hr. Ole Vagn Christensen sagde, oversete unge uden nogen uddannelse, i hvert fald uden nogen kompetencegivende uddannelse, vi her tænker på, eller, som hr. Frank Dahlgaard sagde det, de svagere unge, som netop ikke har haft muligheden for at komme i gang med en uddannelse.

Det er også grunden til, at vi med lovforslagene går mere utraditionelt til værks, end vi har gjort ved andre lejligheder. Men vi har jo måttet konstatere, at de i øvrigt på mange måder udmærkede uddannelser, vi har, ikke har kunnet løse problemet for den alt for store gruppe af unge af hver årgang – mellem 15.000 og 20.000 – som ikke kommer i gang.

Jeg vil sige – for måske at forhindre et spørgsmål senere: Jeg hører ikke til dem, der mener, at uddannelse er en garanti for job og beskæftigelse. Men det er en kendsgerning i dag, at det er overordentlig vanskeligt på længere sigt at få en fast tilknytning til arbejdsmarkedet, hvis ikke man har en uddannelsesmæssig baggrund af en eller anden art, og i hvert fald ved vi, at de grupper af unge, som står i arbejdsløsheds køen eller er på kontanthjælp, først og fremmest er de unge, som ikke er kommet igennem noget egentligt uddannelsesforløb og slet ikke en kompetencegivende uddannelse. Derfor er jeg meget glad for, at der som et gennemgående træk er stor forståelse for, at den gruppe af unge må vi gøre noget for.

Jeg deler selvfølgelig helt den opfattelse, som er kommet frem i flere af indlæggene, at det, vi skal stille imod, skal være noget, der har kvalitet og mest muligt enten giver muligheder for job, altså er jobrelevant, eller fører en ung ind i et egentligt traditionelt, kompetencegivende uddannelsesforløb, og det mener jeg der er mange muligheder for i denne sammenhæng.

Hr. Anders Mølgard brugte et meget godt udtryk, som vi har brugt før, nemlig at vi i tilslutning til de brede motorveje, dvs. de kendte erhvervsuddannelser, skal finde nogle bivejsmuligheder eller landevejsmuligheder, og det er dem, vi interesserer os for her i denne sammenhæng. Det må jeg slå fast – forhåbentlig også til betryggelse for dem, der kunne være bekymrede.

Jeg tænker ikke her på arbejdsmarkedets parter, for de er overbekymrede, helt urimeligt

overbekymrede, men på dem, der måtte være bekymrede for, at dette skulle være et angreb på det selvstyre eller partsstyre, som findes i erhvervsuddannelserne. Det er det ikke på nogen måde. Jeg kan godt se, at jeg er blevet beskyldt for det, men det er jo nok, fordi jeg har kritiseret arbejdsmarkedets parter for, at de ikke tidligere har taget fat på de problemer, der knytter sig til, at der ikke er plads nok til de unge, og at for mange falder fra. Det er nemlig et fælles ansvar, vi har, som arbejdsmarkedets parter ikke kan løbe fra, fordi de har en helt selvstændig, egenrådig kompetence. Når jeg har sagt det – og det havde jeg behov for – så må jeg sige, at igennem de senere måneder eller igennem det sidste års tid synes jeg der har vist sig megen god vilje og forståelse hos arbejdsmarkedets parter til, at vi også må skabe noget fornyelse, og vi må se på alle uddannelsesområder netop med henblik på at gøre det stadig bedre for flest mulige unge uden på nogen måde at sænke kvaliteten. Det tror jeg vi er enige om.

Hr. Anders Mølgard spurgte også – og det var selvfølgelig særlig i relation til lovforslag nr. L 24 og 25 – om de lidt ældre unge nu havde glæde af et halvandet års uddannelsesforløb, altså 18 måneder. Der er også andre, der har været inde på spørgsmålet. Dér skal man selvfølgelig huske, at en hel del af de unge, der er tale om her, er unge, som netop i forvejen har haft vanskeligt ved at starte på et traditionelt uddannelsesforløb, navnlig et længerevarende uddannelsesforløb, og dér mener jeg at det er hensynsfuldt og forhåbentlig også virkningsfuldt, at vi giver dem nogle kortere uddannelsesforløb, som enten kan føre til beskæftigelse, give dem en tilknytning til arbejdsmarkedet eller i den periode modne dem til, forberede dem til at gå ind i et traditionelt erhvervsuddannelsesforløb og derefter få merit for det.

Så dér synes jeg der er ganske meget perspektiv i det.

Man kan sige, som hr. Anders Mølgard sagde, at det måske var bedre at give dem en jobtræningsmulighed. Men erhvervsgrunduddannelsen er jo meget langt hen ad vejen tænkt som en kombination af jobtræning og uddannelse. For en traditionel erhvervsgrunduddannelse består jo netop for hovedpartens vedkommende af dette forløb i praktisk beskæftigelse ude i en virksomhed og kun en mindre del, 20-40 uger, som en skoledel, altså mere skolebaseret, mere bogligt orienteret. Så jeg mener, at vi meget langt, også i erhvervsgrunduddannelsesmodel-